

AHMET
TULGAR

AHMET TULGAR
DUYGUSAL
ANATOMİ

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2543-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725432

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

AHMET TULGAR
DUYGUSAL
ANATOMİ

ÖYKÜ

♥can

AHMET TULGAR, İstanbul'da 1959'da doğdu. Sankt Georg Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra Viyana Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi, Boğaziçi Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. 1984-1987 yılları arasında siyasi mahkûm olarak cezaevindeydi. Yirmi beş yıl boyunca çok sayıda gazete ve dergide çalıştı, yazdı. Çok sayıda siyasi televizyon programı yaptı, sundu. Makale ve denemelerini *Şehrin Surlarındalar* (1992), *Tam Yakalandığımız Yerden* (2004), *Ne Olmuş Yani? Korsan Yazılar* (2005), *Ben Onlardan Biriyim* (2007), *Diller, Çehreler Barış* (2010), *Henüz Zaman Var* (2013) söyleşilerini *Mahallede Herkes Kahramandır* (2004) adlı kitaplarda topladı. İlk öykü kitabı *Evsiz Ülke Hikâyeleri* 1989'da, ikinci öykü kitabı *Birbirimize* 2009'da yayımlandı. İlk romanı *Volkan'ın Romanı* 2006'da, ikinci romanı *Çocuklar ve Canavarları* 2012'de yayımlandı. Makaleleri Almanca, İngilizce, Fransızca olarak çeşitli yayın ve derlemelerde yer aldı. *Volkan'ın Romanı*, 2013'te Makedonya'da *Romani i Vollkanit* adıyla Arnavutça olarak yayımlandı.

Johann Sebastian Bach dinlerken...

Hikâye anlatırken mutsuzluklarımızı da beğenir,
gurur duyarız. Gerçek mutluluk da budur zaten:
hikâye anlatmak.

Burada değilim. Hikâyelerimdeki olayların
geçtiği yerlerdeyim.

Türkiye'den Türkçeye sığınmış biriyim ben. Burası iyi.

İçindekiler

Nehir	15
Libero (Pêxas)	21
Sırt	25
Renâs'ın Yolu	29
Sınır	33
Zulüm Haritası	41
Halk Mahkemesi	49
Sendikacı	57
Yağlı Halka	63
Kırmızı Kamyonet	67
Servis	77
Hotel Paranoya	83
Şenol Yüzbaşı	87
Bahçıvan	93
Nilgün İle Yılmaz	99
Minibüs Yolcusu	107
Koro	113
Japone Kollu Elbise	121

NEHİR

Bu hikâye aslında suya dair.

Su her yerde.

Sadece son ânında uzaktaydı.

Biraz daha yakında olsaydı onu kaybetmezdim.

Tanıştığımız günü hep Bach'ın "Goldberg Varyasyonları" ile eşzamanlı hatırlıyorum.

Sonradan eklendi müzik oysa. Piyano sonra damladı.

Önce onun tok sesini duydum.

Arka sıralardan upuzun ayağa kalkmıştı. "Barış en çok da biz Kürtlerin hasreti. Ülkemiz yanıyor ve biz bu yangının ortasında suya duyulan ihtiyaç gibi hasretiz barışa. Ama onurumuz bizden daha kıymetli. Bizim barışımızdan söz ederken başına onuru eklemeyi ihmal etmezseniz sevinirim," dedi ve oturdu. Moderatör, "Sorumuz yok mu?" dediğinde, başını iki yana salladı.

Panel bittiğinde hemen terk etmedim parti binasını. Beni utandırmıştı. Ama ben daha çok ondaki kırgınlıkla ilgiliydim. Soru sormaması bir işaretti. Kırgınlık, bizlere duyduğu kırgınlık her insanda olduğu gibi onda da kendine, göğsüne doğru bir dönüşe, eve dönüyormuşçasına göğsüne dönmesine yol açmıştı. Oradan yapmıştı bu birkaç cümlelik konuşmayı. Sesi göğsünden gelmişti.

Kırgınlıkla göğüs arasındaki bu bağlantı: duygusal anatomi. Böyle bir şey var, evet.

Ben kalabalığın arasından ona yürüyecektim ki o bana doğru yürüdü. O zaman gelişi iki defa kıymetli oldu. Memnuniyetle gülümsedim, daha yanıma gelmeden.

Salondakilerin çoğu yüksek tirajlı gazetecinin etrafına toplanmış dinliyordu. Diğerleri ise yanımızdan geçip salonu terk etti.

Bir köşede baş başa kalmamızı bekledi; ancak ondan sonra konuştu.

“Cezaevinde bütün kitaplarınızı okudum. Halkımın mücadelesine sizi yalnızlığınızın yönelttiğini nasıl da kendinizi sakınmadan anlatıyorsunuz aslında. Satır aralarında hep bu var. Saygımı kazandınız,” dedi.

Belki de kendime bile itiraf etmediğim bir gerçeği böylesine minnetle, saygı ile anması onu daha yakından tanıma isteğimi artırmıştı.

Devam etti kesmeden: “Ama esas üslubunuz beni çok etkiledi. Bir anaför gibi. Hem döndürüyor hem derine çekiyor insanı.”

Sustu.

Teşekkür etmeme fırsat vermeden konuştu yine: “Neyse, bunları söylemek için almıyorum vaktinizi. Sizin bildiğiniz şeyler bunlar. Benim sizden bir ricam var. Ben de yazıyorum. Daha çok makaleler ve şiirler. Bu dosyada-kilere bir ara göz gezdirir, fikrinizi söylerseniz çok sevini-
rim. Telefonumu da, mail adresimi de yazdım ilk sayfaya.”

“Bir kahve içelim isterseniz,” dedim. Uçağa yetiş-
mek zorunda olduğunu söyledi. “Numaranızı verin isterseniz. Uçağı kaçırmaya ihtimalim var. O zaman rakı bile içeriz,” dedi. Numaramı verdim.

Fırat o gün uçağı kaçırmadı. O, Van’a indiğinde herhalde ben de dosyasını yarılarmış olmalıydım.

Yazdıkları su gibi akıyordu. Bir klişe değil bu söylediğim. Yazdıklarını başından aşağı döküyor, yazdıklarının altında duruyor, yazdıkları başından aşağı akıyor, bazı

kelimeler, kavramlar su damlaları gibi göğsünde takılıp kalıyor, bazıları en derinine iniyordu. Sadece kendisinden yola çıkarak, yazısının altında kendisine bakarak halkını, halkına duyduğu büyük aşkı ama aynı zamanda öfkeyi de anlatıyor, sadece şiirlerinde değil, kuramsal metinler diyebileceğim makalelerinde de sona doğru müthiş bir arzuyla özgürlüğe yöneliyordu. Tam buralarda, sanki bilerek, bir kekeleme halini alıyordu yazısı, su kesilir gibi. Kendisine hem çok hayran olduğunu gizlemiyor ama aynı metinde kendisine müthiş hoyrat davranıyordu. Halkına yaklaşımı da aynıydı.

Sonrasında onun yazılarını okurken onu hep suyun altında ya da içinde çıplak düşünürdüm. Bu imgeden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

İlk mail'imde yazmıştım ona bunu. "Çırlıçıplaksın. Yazdıklarında yıkanıyorsun. Bu üslubun Kürt yazısının geleceği olduğunu düşünüyorum," dedim.

Burada makalelerinden alıntılar yapmak ya da bir şiirini olsun buraya almak isterdim. Ama bana yayımlamayacağını düşündüğünü bir kere bile söylemedi. Ben de kendisine ve halkına pervasız bir acımasızlıkla yönelttiği pasajlar yüzünden belki de, kendimi bunu yapmaya yetkili görmüyorum.

Cevabı bir-iki saat sonra geldi. Telefonumdan okudum cevabi mail'ini. "Benimle konuştuğunda fark edeceksin ki 'çırlıçıplak' kelimesini sık kullanırım. Kürt yazısının geleceğine gelince de, gurur duydum ve korktum. Ama samimiyetine inanıyorum."

Partisinin Başkale ilçe başkanıydı. Çok yoğun bir dönemdi Kürt siyasetçiler için. Sadece iki kere daha yüz yüze görüştük, bir kez daha partinin İstanbul il binasında, bir de bir kafede, yine İstanbul'da, toplansan iki-üç saat. Bir kere bile rakı içmedik. Ama çok sık yazışıyorduk. Yazdığı her şeyi gönderiyor, bazen, "Bir oku istersen," diye yazıyor-

du gönderinin başına, bazen de sadece sonunda, “Sana emanet,” diyordu. Her şeyinin, her yazdığının bir kopyasının bende olmasını istiyor gibiydi.

Yüz yüze görüştüğümüz o iki seferde ve bazen geceleri saatlerce süren internet görüşmelerimizde sağla-
masını yaptım “çırılçıplak” kelimesine yüklediği yükün ağırlığının. Onun konuşma terminolojisinde “çırılçıplak aşk” kadar, “çırılçıplak özgürlük” kadar, “çırılçıplak savaş” da, “çırılçıplak teori” de, “çırılçıplak pratik” de, “çırılçıplak halk” da vardı. “Çırılçıplak kahramanlık” da. “Çırılçıplak ölüm” de.

Yazısında ise pek rastlanmıyordu, bu yine onun de-
yimiyle “kavramsallaştırmalarına”. Yazısında zaten çırıl-
çıplaktı. Suyun altındaydı.

Benim ilgim ve merakım ise göğsünde takılıp kalan-
laraydı artık. Daha aşağı inmeyenlere. Göğsünde takılan
kelime damlalarına.

Kendisinin erken yaşta yaptığı akraba evliliğine de-
ğinin geçiyordu. Kız kardeşinin on yedi yaşında, üç aylık
evliyken gerillaya katılımını teorize etmeden belirtiyor,
bir yıl sonraki şehadetinden ise onunla düşen gerillaların
yanı sıra mesafeli bir saygıyla bahsediyordu. Babasına öf-
keliydi ama sebebini öğrenemiyorduk. Annesini hiç kat-
mıyordu yazdıklarına.

Bunlardan gayri kendisi olan her şey çıplak ve orta-
daydı.

İstanbul’da entelektüeller arasında geçecek bir ha-
yatın, içinde bir ukde olarak kaldığını bile açık açık yazı-
yordu. Korkusuzca.

Onu bir kez rüyamda gördüm. Bir nehirden yüzerek
geldi. Ben kıyıda bekliyordum. Sudan çıkarken heyecan-
landım. Ayağını suda yere basıyor. Göğsüne güneş ışığı
vuruyor. Göğsüne güneş ışığı vuruyor. Göğsüne güneş ışığı
vuruyor. Parlıyor. Gözlerim kamaşıyor. Göğsünü göre-
miyorum. Artık yüzünü de göremiyorum. Uyanıyorum.

“Devrime de aşka da dair önemli emareler gördüm ben. Duydum da. Sadece kitaplardan edinmedim bu işaretleri. Kendi hayatımda da var. İstedim mi bulurum. Ben devrimin ve aşkın mümkün olduğunu biliyorum.”

Ahmet Tulgar'ın yeni öykülerini bir arada bulacağınız *Duygusal Anatomi*, güncel gelişmelerin, olayların, haksızlık ve baskıların edebiyata nasıl hem “zamanında” hem de nitelikli bir biçimde yansiyebileceğini göstermesi bakımından önemli. Tulgar'ın sözünü ettiği “duygusal anatomi” kuşkusuz yalnızca iç dünyalarımızı ilgilendiren bir “deşme” çalışması değil. Toplumsal hassasiyetlerimizin, kırılma noktalarımızın ve “iç kırmızısı” çizgilerimizin de bir fotoğrafı aynı zamanda. Öykünün tadına varacak, keyifle, biraz da içiniz burkularak okuyacaksınız.

